



SVÍTÁNÍ NAD SAVANOU

KIO KAN

Než se rozední, zbývá jim poslední tanec

Hana Hindráková



Copyright © Hana Hindráková, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Hana Hindráková, 2020

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2020

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-170-9

Věnováno J.

*„Není to pohyb,
co dělá tanec krásným,
je to emoce, která v pohybu je.
Ta ho dělá krásným.“*

Kristy Nilsson

Prolog

Letiště Václava Havla, Praha, Česká republika

Kola Boeingu 737 s lehkým zhoupnutím dosedla na přistávací dráhu. Letadlo dojelo k budově letiště a světelné nápisy *Připoutejte se zhasly*. Nora Kubíková si rozepnula bezpečnostní pás, s pocitem těžkých nohou vstala a otevřela přihrádku nad hlavou, aby si vyndala příruční zavazadlo. Jakmile ale natáhla ruku, začalo se jí před očima všechno míhat.

„Konečně doma, co?“ usmál se na ni její kolega kameraman Marek z prostředního sedadla.

Přikývla z posledních sil. Už cestou ze západoafrické Guineje, kde společně s ním dělala živé vstupy a připravovala reportáže pro soukromou zpravodajskou televizi N1 o rozšiřujícím se viru ebola, se necítila moc dobře a nemohla se dočkat, až si lehne do postele. Televize jim po vyčerpávající týdenní služební cestě schválila dva dny volna a ona je plánovala celé prospat. Na přestupu v Paříži jí stejně jako ostatním cestujícím měřili teplotu, ale neukázala se ani zvýšená. Zřejmě si potřebovala jen odpočínout, protože celý pobyt v Africe byl velmi náročný. Neustále popojížděli z místa na místo, spali jen několik hodin denně, málo jedli a potkávali mnoho zoufalých lidí, kteří ztratili své blízké a sami se možná potýkali s vysoce

nakažlivým virem, který se neměl nikdy objevit. Viděli tolik mrtvých, že je přestali počítat. Nové hřbitovy vznikaly téměř na každém kroku. Adrenalin našťestí potlačil únavu a touha informovat veřejnost o této tragické situaci ji hnala dál. Chtěla, aby se do Česka dostaly co nejaktuálnější informace v co nejkratší době. Celou dobu používali ochranné pomůcky a dávali si maximální pozor, aby se nenakazili.

Situace v zemi byla opravdu kritická a hrozilo, že epidemie krvácivé horečky vypukne i v dalších částech světa. V Evropě a v USA lidé s obavami sledovali narůstající čísla obětí v Africe a připravovali se na možnou nákazu, znamenající téměř jistou smrt.

„Kubíková, jsi v pohodě?“ zeptal se Marek a starostlivě přimhouřil antracitové oči.

Nora ze sebe najednou nemohla dostat ani slovo. Její štíhlé tělo pohltilo horko a po čele jí v tenkých pramínkách stékal pot. V hlavě ucítila silnou bolest. Kabina se s ní točila při každém pohybu hlavou, jako by právě naskočila na jeden z nejšílenějších kolotočů na Matějské pouti, kde tajíte dech, jen když se na něj díváte. Ještě viděla, jak Marek vstal ze sedadla. Než ji stihl ochromit strach, podlaha se pod ní propadla jako rychle jedoucí výtah a všechno kolem zčernalo.

1. kapitola

Národní centrum pro izolaci a léčbu vysoce nebezpečných nákaz,
Nemocnice na Bulovce, Praha, Česká republika

Nora se probudila dezorientovaná a chtělo se jí zvracet. Stále se s ní všechno točilo a oči odmítaly zaostřit. Okolní prostor ohraničoval igelit lemovaný žlutou páskou, a když upřela pohled vzhůru, spatřila velký oranžový flek, který později identifikovala jako středně vysokou mužskou postavu v ochranném obleku. Z původně bronzově zbarvené tváře jí zmizela veškerá barva a do očí se vkradl strach.

„Kdo jste a co se stalo?“ zasténala.

„Jmenuji se Jan Brablík a jsem váš ošetřující lékař. Před několika hodinami jste omdlela v letadle a vzhledem k tomu, že jste měla horečku nad třicet devět stupňů a právě jste se vrátila z oblasti výskytu vysoce nakažlivé eboly, museli jsme vás hospitalizovat,“ vysvětlil.

„Ebola?“ Nora zalapala po dechu. To opravdu nechtěla slyšet. Celý pobyt v Africe si dávala velký pozor a snažila se na to nemyslet. V podstatě si nic takového vůbec nepřipouštěla a všechny myšlenky na smrtelnou nemoc utnula hned v počátku. O sebe se nebála, ale nedovedla si představit, jak by něco takového přežila její máma. Pokaždé,

když odlétala do některé z rizikových zemí, měla o ni velký strach. Někdy si říkala, že by bylo lepší, kdyby o tom vůbec nevěděla, jenomže to by nesměla pracovat v zahraniční redakci jedné z hlavních českých televizí. Práce ji však bavila a naplňovala. Po gymnáziu, kde zastávala funkci šéfredaktorky školního časopisu, bylo studium žurnalistiky v Praze jasnou volbou.

Dva roky pracovala v zahraniční redakci jednoho rádia, poté vyhrála konkurz do televize a po dalších třech letech byla vybrána na nově vzniklé místo jako stálá zahraniční reportérka pro africký kontinent. Dostala se tak na nejvyšší post, jaký může reportér získat.

Několik dalších let, během nichž působila v Keni, patřily k nejkrásnějším v jejím životě. Plynulá znalost angličtiny a dokonalý přízvuk, téměř nerozeznatelný od rodilého mluvčího, patřily k samozřejmé výbavě, ale naučila se tam trochu i svahilštinu.

Nakonec však bylo místo zrušeno, Nora se vrátila zpátky do Prahy a do Afriky vyjížděla jako ad hoc reportérka v případě, že se tam dělo něco natolik významného, že o tom televize chtěla informovat veřejnost prostřednictvím vlastního zpravodaje přímo na místě.

Lékař jí položil dlaň na rameno, aby se uklidnila. „Nebojte se, v drtivé většině případů se jedná jenom o malárii, břišní tyfus nebo otravu z jídla. Odebral jsem vám krev a odeslal ji do Německa. Za dva dny přijdou výsledky. Do té doby vám budeme snižovat horečku, tlumit bolesti hlavy a doplňovat tekutiny. Kdybyste cokoliv potřebovala, zavolejte a já hned přijdu.“

Jestli zemře, bude to rychlé. Hlavou jí prolétla vzpomínka na sedmiletou holčičku z Guineje, u níž propukla ebola ve chvíli, kdy dělala rozhovor s jejími rodiči. Druhý den už ležela na hřbitově. V takových případech bylo těžké za-

chovat si profesionální odstup. Nora potom dlouho do noci plakala Markovi v náruči.

Neměla by napsat Filipovi? S obtížemi nahmatala na stolku vedle sebe mobilní telefon a začala vyfukávat zprávu. V polovině textu se ale zarazila. Je to vůbec její přítel? Tváří v tvář smrti si najednou nebyla vůbec jistá. Seznámila se s ním krátce po rozchodu s Lubošem. Toho sice milovala, ale po tom, co spolu začali bydlet, si vedle něj připadala spíš jako spolubydlící než jeho přítelkyně, protože spolu neměli žádný fyzický kontakt. Nejdřív si myslela, že si našel milenku, ale to brzy zavrhla, protože byl stále s ní. Nechápala to, protože o sobě věděla, že je přitažlivá. Ale s Lubošem to nic nedělalo. Později ji napadlo, že je asi na muže a vztahem se ženou se to snaží maskovat. Zkoušela s ním na toto téma několikrát opatrně mluvit, ale bez výsledku. Mnohokrát se snažila Luboše svést, ale pokaždé skončila tak, že plakala zavřená v koupelně. Nakonec zjistila, že je asexuál bez jakékoliv potřeby kontaktu.

Neměla mu to za zlé, ale žít v celibátu nechtěla. Potřebovala vedle sebe muže, kterému se bude líbit a který jí to dá najevo. Po vztahu s Lubošem byla neskutečně emočně i fyzicky vyprahlá a toužila po nějakém živočišném muži. Nejspíš právě proto se zapletla s Filipem. Kdyby však věděla, co ji čeká, nikdy by to neudělala. A přitom to před několika měsíci celé začalo tak hezky.

Všimla si ho hned, jak vkročil dovnitř. Vysokého přitažlivého muže s širokými rameny, s charismatickým, trochu melancholickým pohledem, oblečeného v černém kabátu, modrých džínách a sportovní tmavomodré čepici. Trochu se hrbil a hlavu vysunoval dopředu, jako by se styděl za svou výšku. Přes rameno měl přehozený pytel s lo-

gem taneční školy Hes. Jejich oči se na okamžik střetly a ona si všimla, že jsou karamelově hnědé, lemované drobnými vějířky vrásek. Usmál se na ni a posadil se ke stolu na opačném konci restaurace. Jednodenní strniště a oválný obličej ošlehaný větrem mu dodávaly na přitažlivosti. Nad výraznými oblouky obočí a vysokým čelem s několika vráskami se mu kroutily rozčepýřené světle hnědé vlasy. Mezi pročitáním jídelního lístku se na ni letmo podíval, ale o nic dalšího se nepokusil.

Asi nemá zájem, povzdechla si a snažila se soustředit na knihu, kterou si přinesla s sebou, aby si zkrátila čekání na Aleše, s nímž chodila pravidelně každý týden do taneční školy Hes. Tanec odjakživa milovala a na střední škole si dokonce vytancovala ve standardu třídu B. Během studia na vysoké škole ji začaly zajímat jiné věci a už se k tomu nedostala.

Za ta léta všechno zapomněla a vrátila se k tanci až díky Alešovi, který patřil do okruhu jejích známých. Jednou týdně brali hodiny od trenéra, aby si spolu dokázali zatančit. Nora se tak znovu dostala do kontaktu s páry, které tančily závodně, a začalo ji to táhnout zpátky. Aleše však závodění nelákalo. Přestože tančil rád, nechtěl tomu obětovat více volného času.

Po chvíli Aleš konečně přišel, ona zaplatila a společně sešli po schodech do tanečního sálu. Jak předpokládala, následoval je i ten neznámý muž. Neustále na sobě cítila jeho pohled a nutkavou touhu se na něho dívat.

Líbil se jí čím dál víc a měla pocit, že ani ona mu není úplně lhostejná. Když si s Alešem sedli ke stolu, neznámý šel tančit se svou partnerkou. Nora přemýšlela, jaký mezi sebou mají vztah. Jsou to jen taneční partneři, milenci nebo životní partneři? Z jejich formálního chování měla pocit, že se vidí poprvé v životě.

„Potřebuju odejít dřív. Nevadí?“ obrátil se na ni krátce před desátou hodinou večer Aleš a vyrušil ji z jejích myšlenek.

„Nevadí. Ještě chvíli budu poslouchat hudbu a potom také půjdu domů.“

„Nechceš doprovodit?“

„Neboj se, to zvládnu. Česko není Keňa.“

Aleš se s ní rozloučil a ona dál nenápadně sledovala onoho sympatického muže, který právě tančil tango. Všimla si, že občas se po ní také podíval.

Kolem půl jedenácté se rozhodla jít domů. Když se v šatně oblékala, objevil se muž za ní. „Hezký večer,“ usmál se na ni.

„Vám také,“ popřála mu a chystala se odejít.

„Nezašla byste si se mnou někdy zatančit?“

Tak jsem měla pravdu, že to není jeho přítelkyně, prolétlo jí hlavou. „Ráda,“ odpověděla a nadiktovala mu své telefonní číslo.

Jenomže následující den se nikdo neozval. Je neděle, nejspíš vyspává po protančené noci, uklidňovala se. Když se neozval ani během odpoledne, došlo jí, že z toho nejspíš nic nebude. Zůstane zase sama. Bez přítele a bez možnosti mít někdy děti. Její biologické hodiny byly na poplach a touha po dítěti byla čím dál silnější. Nejdříve si však chtěla najít partnera, ale to se jí bohužel nedařilo. Díky její profesi, vizáži modelky a vcelku známé tváři z televizní obrazovky se na ni lepili většinou ženáči, kteří hledali povyražení, nebo bohatí muži středního věku, protože potřebovali pěkný módní doplněk.

Dva z jejích bývalých partnerů byli dokonce gayové, kteří se tak snažili zamaskovat svou orientaci. Normální muži jako by se jí vyhýbali. Jediný, kdo se jí nebál, byl Luboš a s ním to dopadlo také špatně. Po každém karambolu si

postěžovala o čtrnáct let staršímu Markovi, který nad ní po smrti jejího otce držel ochrannou ruku. Tátu zbožňovala, jenže jí ho vzala nehoda na dálnici. Jeho život vyhasl, ještě než přijela záchranná služba.

„Musíš být trpělivá,“ odpovídal pokaždé Marek.

V podvečer se Nořin telefon rozezvonil a na displeji viděla neznámé číslo.

„Ano?“ vyhrkla nejistě.

„Jste ta žena s krásnými dlouhými vlasy, která byla včera v tančírně ve světle modrých šatech?“

Jeho otázka jí vyrazila dech. Už dlouho nic takového neslyšela. Vyslovil větu tak měkce, až se jí z toho podlomila kolena.

„A-ano, to jsem já,“ dostala ze sebe.

„Zatančíte si se mnou, jak jste mi slíbila?“

„Ráda,“ usmála se do telefonu. Nejraději by šla hned, ale nechtěla působit příliš nedočkavě. Domluvili se za dva týdny.

„Mimochodem, jmenuji se Filip Horský,“ představil se, než se rozloučili.

Noře se zdálo, že dny zbývající do plánovaného setkání vůbec neubíhaly, přestože práce měla víc než dost. Asi tisíckrát si v duchu představovala jejich schůzku. Neustále přemýšlela, co si vezme na sebe a každou chvíli měnila názor. Nakonec přišla v oněch světlemodrých šatech. Filip ji letmo políbil na tvář a automaticky přešel na tykání. Uvědomila si, že možná bude o dost mladší než ona. Vypadal na pětadvacet a ona nedávno oslavila pětatřicetiny. Když během večera zjistila, že jsou stejný ročník, ulevilo se jí. Přece jen by si nechtěla začínat s nějakým studentem. Dokonce stejně jako ona pocházel z Moravy. Protančili celý večer a Noře se to nesmírně líbilo. Dozvěděla se, že má vlastní právnickou kancelář, na niž je patřičně hrdý, protože si

vše vybudoval od nuly. Přestože neměl webové stránky ani nepoužíval sociální sítě, o nichž mluvil s despektem, objevovali se stále noví klienti. Říkal o sobě, že by jinak než na sebe ani pracovat nemohl, protože si připadal nezaměstnatelný, naprosto neuznával autority, nedovedl si představit pracovní dobu od – do a nebyl ochotný se komukoliv podřizovat. Dokonce mluvil plyně anglicky, italsky a německy. Noře to imponovalo. Jeho snem však bylo založit si vlastní taneční studio a žít se tancem, protože v práci po letech cítil jisté vyhoření. V tanci viděl svou budoucnost, byl do něj velmi zapálený. Plánoval, že jakmile získá třídu B, začne trénovat začátečnické páry.

Byl skvělý tanečník a ona si nepřála nic jiného, než aby ji k sobě pevně přitiskl a už nepustil. Aby ji pomiloval rovnou na parketě. Byla úplně vyprahlá a zoufale potřebovala fyzický kontakt. Ten večer se z nich stal pár taneční i milenecký, a když Nora prozradila, že kdysi tančila ve třídě B, brzy spolu začali i kroužit po parketu. Filip totiž právě hledal partnerku, aby se mohl závodně věnovat standardnímu tanci. Navzdory jeho protestům trvala na tom, aby tančili od třídy D, protože se potřebovala dostat zpátky do formy. A ani Filip neoplýval dostatkem zkušeností pro vyšší třídu. Možná kdyby byl Filip víc vytančený a dokázal lépe vést, byla by o tom uvažovala, ale v tomto případě opravdu ne.

Jejich vztah se rozjel rychlostí pendolina. Nora prahla po Filipově živočišném pohledu a vášnivých dotecích. Milování s ním bylo to nejúžasnější, jaké zažila, a od té chvíle byla jen jeho.

Po nějaké době odletěli na dovolenou do slunného Egypta. Před odletem se Nora s Filipem domluvila, že své bývalé partnery nechají doma. Na její vkus mluvil o své expřítelkyni příliš často. Rozešli se před rokem, ale on se z toho dosud nevzpamatoval. Seznámil se s ní během studia

na vysoké škole a považoval ji za lásku na celý život. Leona ho tlačila k svatbě, a přestože ji miloval, nevzal si ji. Chtěla velkou rodinu – aspoň čtyři děti, ale nedařilo se jí otěhotnět. Hádali se a on si připadal jen jako chovný samec. Sex se stal dalším pracovním úvazkem. Čím dál víc se uchýlil ke své práci a k tanci, aby jeho život získal nějaký smysl. Domluvili se na umělém oplodnění, ale nakonec se místo toho rozešli. Láska se změnila v silnou nenávist. Filip upadl do velkých depresí, protože pro něj najednou nic nemělo smysl. Aby přežil, udělal si pevný režim a každé ráno, než odešel do práce, uběhl deset kilometrů. Jako cíl si stanovil zvládnout maraton a endorfiny ze sportu ho udržovaly v relativní pohodě.

Filip s návrhem souhlasil, ale ještě v letadle Noře se skelnýma očima líčil, jak jeho bývalá přítelkyně milovala moře. Nora takové zmínky ignorovala, nebo rovnou změnila téma hovoru.

V Egyptě panovalo nádherné počasí. Bezmračná obloha se odrážela v teplém, tyrkysově zbarveném moři plném pestrobarevných ryb a sluneční paprsky klouzaly po písččných dunách obklopujících celé pobřeží. Jenže Filipovi se stále něco nelíbilo. Na pláži se povalovalo moc řas, koktejl byl málo sladký a Egypťané příliš vlezlí. Neustále řešil dostatečný příjem kalorií, aby nevypadal hubeně. Pokud nedostal pět jídel denně v pravidelných intervalech, byl nesnesitelný a vulgární. Slova piča, děvka a kurva se objevovala pravidelně v jeho mluvě. Přestal se před Norou hlídat a ukázal pravou tvář. Ze všech sil se snažila dovolenou si užít a doufala, že její dobrá nálada přejde i na něj. Ale bylo to čím dál horší. Ať mu řekla cokoli, urazil se jako malé dítě a nepromluvil s ní třeba celý den. Pravdou bylo, že si tyto chvílky spíš užívala, protože když mluvil, stálo to za to. Vzpomněla si, jak jí krátce po jejich seznámení zaim-

ponoval větou ze své oblíbené knížky *Konec civilizace*, kterou četl v originále. Hlavní hrdina říkal: „I'd rather be myself. Myself and nasty. Not somebody else, however jolly.“ Raději budu ošklivý než milý a hezký. Přesně tak se poslední dobou choval i Filip.

Večer se sice hezky pomilovali, ale jinak jejich komunikace nestála za nic. A Nora si záhy uvědomila, kdo je „pravý“ Filip Horský. Zamilovanost z ní vyprchala velmi rychle a už po několika dnech věděla, že on není pravým člověkem pro život.

Nedalo se na něj spolehnout, nechoval se jako gentleman, byl velmi náladový, neustále se mračil a urážel se kvůli maličkostem. Přestože byl čím dál hrubší, tak Noru jakýmsi zvrhlým způsobem stále přitahoval. Ale jen v tělesné rovině.

Nora si promnula oči a vrátila se zpátky do reality, která nebyla právě přívětivá. Dopsala Filipovi zprávu a stiskla tlačítko odeslat. Na odpověď však čekala marně.

Byla ráda, když zavolal Marek a ustaraně se ptal, jak se jí daří.

Klinika infekčních, parazitárních a tropických nemocí,
Nemocnice Na Bulovce, Praha, Česká republika, o dva dny později

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vkročil muž v lékařském plášti. „Dobrý den, slečno Kubíková. Mám pro vás relativně dobré zprávy.“

Nora povytáhla obočí.

„Jan Brablík, ten v oranžovém obleku,“ připomněl se.

„Ach tak,“ vydechla.

„Ebolu jsme vyloučili, a proto jsme vás ráno převezli na normální infekční oddělení. Výsledky krve ukazují na horečku dengue.“

Ve tváři se jí objevil výraz obrovské úlevy a pocítila takovou lehkost, jako by měla hlavu rázem plnou plynových bublinek. „Musím zavolat matce.“

„Nebojte se, volala sem několikrát a ví, že nemáte ebolu. Byly toho plné noviny, za dva dny se z vás stala úplná celebrita. A také postrach celého Česka. Novináři neustále postávají před nemocnicí,“ informoval ji ještě lékař.

„A co se mnou bude dál?“ zeptala se. Vzápětí zavřela oči v reakci na ukrutnou bolest hlavy. Jako by ji někdo seknul mačetou mezi oči.

„Bolest hlavy je jedním z hlavních příznaků. Na její zmírnění vám dám analgetika a dál se budeme snažit snižovat horečku. Také musíte přijímat velké množství tekutin.“

Nora přikývla. Když lékař odešel z jejího pokoje, vzpomínala, co ví o dengue. Mozek jí však neposlouchal, protože se otrásal v silných křečích. Uvědomila si, proč se nemocí říká *horečka lámající kosti*.

V noci ji probudila mokrá noční košile lepící se na rozpálené tělo. Rozsvítila si lampičku nad hlavou a s hrůzou zjistila, že jí lepkavá krev zbarvila do červena tenkou bílou látku a že hodně krvácí z nosu. Srdce jí vystoupalo až do krku a útroby sevřela zlá předtucha. Než si uvědomila, co se děje, žaludek udělal prudký přemet a vzápětí se krev promísila se zvratkou, jejichž nechutný zápach ji nutil k dalšímu zvracení. Nora se dávala a bojovala s přicházející slabostí. Oči se jí téměř ztrácely pod svaštělým obočím. Několik tropických nemocí prodělala, když pracovala v Keni, ale nikdy to nebylo tak zlé jako nyní. Tělo připomínající svou pomysl-

nou hmotností kus olova ji přestávalo poslouchat. Žaludek se svíral v křeči. V hlavě jí silně tepalo a ostrá bolest vystřelovala pod očima jako náboje ze samopalů. Pomalu natáhla ruku s bolavými svaly a klouby a snažila se dosáhnout na zvonek, aby přivolala zdravotní sestru. Přestože se nenacházel daleko, připadal jí nekonečně vzdálený. Přiblížila se o centimetr. Potom o další. A další. Zoufale se snažila nemodlít, protože se bála, že by jí ranní vizita nenašla živou.

V duchu se povzbuzovala, že to dá. Zvládla přece horší věci než tropickou horečku.

Zbývalo jenom několik centimetrů. Zprudka vydechla a donutila vyčerpané tělo k poslední akci. Když se konečně rozezněl alarm, obličej se jí uvolnil a s úlevou se zhroutil na postel.

Vzápětí se prudce rozlétly dveře. Dovnitř vběhla zdravotní sestra. Vmžiku zhodnotila situaci. „Potřebuju doktora! Hned!“ vykřikla přes chodbu směrem k sesterně a lékařskému pokoji.

Doběhla k Noře a opatrně ji přizvedla. Naklonila jí hlavu dopředu. K nosu přiložila gázu. „Hlavně neusínejte. Zůstaňte při vědomí,“ říkala Noře a mezitím jí na levé ruce měřila tep.

Do pokoje vkročil lékař Brablík. Nikoho teď Nora neviděla raději.

„Co se stalo?“

„Zvrací, krvácí z nosu a tep má sto padesát,“ odpověděla pohotově sestra.

„A teplota?“

Sestra jí přiložila k čelu teploměr. „Třicet devět, devět.“

„Dobře. Odeberte krev a dejte jí nitrožilní roztok. A pro jistotu převezte slečnu Kubíkovou na jipku, abychom ji měli pod kontrolou,“ rozhodl a pak se obrátil k bledé Noře. „Nebojte se, budete v pořádku. Horečka dengue dokáže mít pořádně nepříjemný průběh.“

Klinika infekčních, parazitárních a tropických nemocí,
Nemocnice Na Bulovce, Praha, Česká republika, o dva týdny později

„Dneska vás pustíme domů,“ řekl Noře při ranní vizitě její ošetřující lékař MUDr. Brablík.

Než se stačila nadechnout a vyslovit otázku, dostala na ni odpověď.

„Napíšu vám neschopenku na jeden týden. Máte náročnou práci a horečka dengue vám dost zatížila organismus. Je potřeba, abyste ještě odpočívala,“ dodal s vážným výrazem v obličeji.

„Pane doktore, moc vám děkuji, že jste se o mě postaral,“ usmála se.

„Jsem rád, že podezření na ebolu byl jenom planý poplach. Na druhou stranu to prověřilo naši připravenost, kdyby se to sem nedej bože dostalo.“

„Takže jste na případnou epidemii připraveni?“ vyhrkla.

„Novinářka se ve vás opravdu nezapře,“ podotkl s posmáním. „Ale abych odpověděl na vaši otázku. Myslím si, že jsme velmi dobře připraveni, a zároveň doufám, že to nebude třeba testovat v reálné situaci. Tento virus se neměl nikdy objevit.“

Když se s ní rozloučil se slovy, že zprávu pro obvodního lékaře a další dokumenty jí za půl hodiny přinese sestra, zavolala si taxi. Potom se převlékla z pohodlného bavlněného bílo-zeleného pyžama s palmami, které jí donesla máma, když za ní přijela z Orlové na návštěvu. Vzala si dovolenou a zůstala v Nořině pražském bytě, aby za dcerou mohla chodit každý den.

Nora si musela utáhnout gumu v pase, protože během pobytu v nemocnici výrazně zhubla. Bylo jí tak zle, že nebyla schopná nic jíst. Už před nemocí se jí nelíbilo, jak je

hubená, a nyní to bylo ještě horší. Když v zrcadle v koupelně spatřila vylézající žebra, propadlá prsa i břicho a ostré lící kosti, znechuceně jí prolétlo hlavou, že vypadá jako chodící kostra.

Raději odvrátila pohled. Věděla, že týden v neschopnosti nestráví jinak než požíváním kalorických jídel, aby si po návratu do práce mohla stoupnout před kameru s mikrofonem v ruce a nemusela se za sebe stydět.

Než nastoupila před budovou nemocnice do taxíku, zasykala ji smršť blesků lačných fotografů a televizní kamery na ni upřely své hledáčky. Byla konfrontována s desítkami objektivů a nepřetržitým cvakáním, z kterého ji rozbolela hlava. Věděla, že nejde o žádné seriózní fotografie, kameramany ani redaktory. Většinu z nich znala z různých společenských akcí, kde se chovali jako divá zvěř. Nikdy nikoho nerespektovali, na nikoho nebrali ohled, a pokud jim člověk neposkytl rozhovor, text si prostě vymysleli. A v případě, že jim někdo rozhovor poskytl, si to celé stejně překroutili tak, jak potřebovali. Cílová skupina jim však naneštěstí věřila každé napsané slovo.

Přimhouřila oči, aby neoslepla, a rychle za sebou zabouchla dveře auta. To poslední, co si teď přála, bylo, aby se objevila na titulních stránkách bulvárních plátků ve spojení se smrtící ebolou. Určitě napíšou, že nemoc prodělala, a jako důkaz uvedou její pochmurný vzhled. Přestože to na jejím těle zanechalo viditelné stopy, zázračně se uzdravila. I tak se jí lidé budou vyhýbat, aby se náhodou nenakazili. Pootevřeným okénkem k ní vystřelovaly dotazy.

„Jak se cítíš, Noro?“

„Jaké to bylo ocitnout se blízko smrti?“

„Co na to říká tvůj přítel?“

Novináři křičeli jeden přes druhého a dožadovali se odpovědí.

Odvrátila hlavu a požádala řidiče: „Jedte, ať jsme co nejrychleji pryč od té smečky.“

Postarší holohlavý řidič v šedém svetru obeplínajícím mohutné břicho otočil klíčkem v zapalování a rozjel se.

Podle očekávání ve zpětném zrcátku viděla, že fotografové zběsile pronásledují auto a zasypávají ho dalšími blesky. Před očima se jí objevily titulky, na které budou následující den lákat lidi: *Novinářka se ocitla na pokraji smrti; Novinářka ještě nemá vyhráno, reportérka Nora Kubíková si zahrávala se smrtí.* A stejně tak věděla, že s tím nic neudělá. Bulvární tisk se ničeho neštítal a před ničím se nezastavil.

Sál taneční školy Hes, Praha

O měsíc později

Na město se snášela tma a sněhové vločky se třpytily v měkkém oranžovém světle pouličních lamp. V prosincový podvečer se Nora propletla betonovým labyrintem mezi výškovými budovami a s papírovým kelímkem své oblíbené černé kávy v ruce vběhla do Tanečního centra v Kongresovém centru na Vyšehradě, kde sídlil taneční klub Hes, za který s Filipem několik měsíců tančili. Tento den vypila pět káv a srdce jí bušilo jako o závod. Nevěděla, jestli to bylo z kávy, nebo z běhu. Nestíhala, protože se zase zdržela v práci kvůli akutní reportáži o skandálu v USA. Málokdy dokázala přijít včas. V rychlosti se převlékla do černého body s průsvitnými rukávy a dlouhé, částečně krajkové černé sukně, ohnivé vlasy si stáhla do culíku, obula se do tělově zbarvených standardních bot a pospíchala do velkého zrcadlového sálu, kde právě probíhal volný trénink.